БЪЛГАРСКА КОМУНИСТИЧЕСКА ПАРТИЯ
(ТѢСНИ СОЦИАЛИСТИ).

КОРЕСПОНДЕНЦИЯ ЗА ПАРТИЙНИ ДРУГАРИ

№ 3

12 мартъ 1920 г.

I.

Парламентътъ и революцията *)

Окръжно отъ Изпълнителния Комитетъ на Комунистическия Интернационалъ.

Скъпи другари,

Сегашната фаза на революционното движение поставя ребромъ на дневенъ редъ, между другитѣ въпроси, и въпроса за парламентаризма. Въ Франция, Америка, Англия и Германия, едновременно съ изострюването на класовата борба, се сплотяватъ всички революционни елементи на комунистическото движение, като се обединяватъ или пъкъ, подъ паролата за Съвѣтска власть, координиратъ своитѣ дѣйствия. Анархо-синдикалистическитѣ групи и групитѣ, които досега се наричаха просто анархистически, се присъединяватъ къмъ общото течение. Изпълнителниятъ Комитетъ на Комунистическия Интернационалъ поздравлява това най-горещо.

*) Настоящето окръжно е изпратено отъ председателя на Изпълнителния Комитетъ на Комунистическия Интернационалъ, др. Г. Зиновиевъ, до Германската Комунистическа Партия, по поводъ съществуващитѣ въ нея разногласия по въпроса за отношението на комуниститѣ къмъ буржуазния парламентъ. Както се вижда отъ съдържанието му, то прецизира принципиалното становище на Комунистическия Интернационалъ по горния въпросъ и, поради това, има значение отъ международенъ характеръ. То напълно потвърждава становището, на което Българската Комунистическа Партия застана въ резолюцията си на конгреса прѣзъ м. май м. г. по отношението си къмъ парламента у насъ.

Въ Франция синдикалистическата група на другаря Перика прѣдставлява ядката на Комунистическата Партия. Въ Америка, отчасти въ Англия, борбата за Съвѣтитѣ се води отъ такива организации, като I. W. W. („Industrial Workers of the World".) Тѣзи групи и течения всѣкога сж били активно противъ парламентарнитѣ методи на борбата. Отъ друга страна, елементитѣ на Комунистическитѣ Партии, изхождащи отъ социалистическитѣ партии, обикновено сж наклонни да признаятъ и акцинтѣ въ парламента (групата Лорио въ Франция, членоветѣ на социалистическата партия въ Америка, на независимата работническа партия въ Англия и т. н.). Всички тѣзи течения, които трѣбва да се обединятъ на всѣка цѣна и по възможность по-скоро, се нуждаятъ отъ една *единна* тактика. Въпросътъ, слѣдователно, трѣбва да се разрѣши въ общъ мащабъ, и Изпълнителниятъ Комитетъ на Комунистическия Интернационалъ се обръща съ настоящето окржжно, посветено специално на тоя въпросъ, къмъ всички братски партии.

Общата обединяваща програма, въ настоящия моментъ, е признаване борбата за пролетарската диктатура въ формата на Съвѣтската власть. Историята постави така въпроса, че точно по този въпросъ се туря граница между революционния пролетариатъ и опортюниститѣ, между комунноститѣ и разнитѣ видове социалпрѣдатели. Тъй нареченията „центръ" (Кауцки въ Германия, Лонге въ Франция, независимата партия и нѣколко елементи на Британската Социалистическа партия въ Англия, Хилквитъ въ Америка), въпрѣки всички свои твърдения, е едно истинско антисоциалистическо движение, защото нито може, нито пъкъ иска да води борбата на пролетарията за Съвѣтската власть. Напротивъ, ония групи и партии, които по-рано отричаха всѣка политическа борба (напр., нѣколкото анархистически групи), съ признаването на Съвѣтската власть и диктатурата на пролетариата се отказаха отъ своето политическо вѣрую. Да признаешъ идеята за завземане на властьта отъ страна на работническата класа, значи да признаешъ оная власть, която е необходима за потискане на съпротивляващата се буржуазия. И съ това, повтаряме, е намѣрена общата програма на борбата за Съвѣтска диктатура.

Старитѣ подраздѣления въ интернационалното работническо движение, очевидно, сж измѣнени. Войната създаде ново групиране. Много отъ анархиститѣ и синдикалиститѣ, които отричаха парламентаризма, прѣзъ врѣме на петгодишната война паднаха низко и измѣниха, сжщо така, както и старитѣ водители на официалната социалдемокрация, които напразно се кичеха съ името на Маркса. Обединяването на силитѣ се извършва въ нова посока едни сж *за* пролетарската революция, *за* Съвѣтитѣ, *за* масовитѣ акции до въоржженото въстание, а другитѣ — *противъ*. *Това* е главния критерий. По този критерий новитѣ групи ще се обединятъ — и тѣ го вършатъ вече.

Въ какво сътношение стои признаването на съвѣтската идея къмъ парламентаризма? Трѣбва строго да се разграничатъ два въ-

проса, които логически нѣматъ нищо общо единъ съ другъ въпросътъ за парламентаризма, като желана форма на държавно управление, и въпросътъ за използване парламентаризма, съ цѣль за развитието на революцията. Другаритѣ често смѣсватъ тѣзи два въпроса, — смѣсване, което дѣйствува извънредно пагубно върху цѣлостната практическа борба. Нека разгледаме по редъ всѣки единъ отъ тѣзи два въпроса и да извлѣчемъ нуждните заключения.

Коя е формата на пролетарската диктатура? Отговаряме: Съвѣтитѣ. Това е доказано прѣзъ опитъ, който има всесвѣтско значение. Може ли да се съгласува Съвѣтската власть съ парламентаризма? *Не*, хиляди пжти *не*. Съ днешнитѣ парламенти тя абсолютно не може да се съгласува, защото парламентарната машина въплощава концентрираната власть на буржуазията. Депутатитѣ, камаритѣ на депутатитѣ, вѣстницитѣ имъ, системата на подкупитѣ, тайнитѣ връзки на парламентарнитѣ дѣйци съ управницитѣ на банкитѣ, връзката между всичкитѣ апарати на буржуазната държава — това сж оковитѣ на работническата класа. Тѣ трѣбва да се разбиятъ. Държавната машина на буржуазията, а, слѣдователно, и буржуазнитѣ парламенти, трѣбва да се съкрушатъ, да се разгонятъ, да се унищожатъ и върху тѣхнитѣ развалини да се организира една нова власть — властьта на организациитѣ на работническата класа, властьта на работническитѣ „парламенти", т. е. властьта на Съвѣтитѣ. Само измѣнницитѣ на работническата класа могатъ да мамятъ работническата класа съ надеждата за единъ „миренъ" социаленъ прѣвратъ по пжтя на парламентарнитѣ реформи. Подобни хора сж най-яростнитѣ неприятели на работническата класа и противъ тѣхъ трѣбва да се води безпощадна борба: съ тѣхъ сж недопустими никакви компромиси. Поради това, нашата парола, за всѣка буржуазна страна е: *„Долу парламента! Да живѣе Съвѣтската власть"!*

Но може да се постави и слѣдния въпросъ: Добрѣ, вие отричате властьта на сегашнитѣ буржуазни парламенти, — защо не организирате нови, демократически парламенти, възъ основа на дѣйствителното общо избирателно право? — Прѣзъ врѣме на социалистическата революция борбата е толкова изострена, че работническата класа трѣбва да дѣйствува бързо и рѣшително, безъ да допуска класовитѣ си противници въ своя лагеръ и въ организацията на властьта си. На такива изисквания отговарятъ единствено и само Съвѣтитѣ на работницитѣ, войницитѣ, матроситѣ и селенитѣ, избрани въ фабрикитѣ, работилницитѣ, селата и казармитѣ. Така се поставя въпроса за формата на пролетарската власть. Трѣбва да се *смлятъ* сега управителства, царе, президенти, парламенти, камари на депутатитѣ, учредителни събрания. Всички тѣзи институции сж наши заклети врагове, които трѣбва да се унищожатъ.

Сега да прѣминемъ къмъ *втория* основенъ въпросъ: *можатъ ли да се използуватъ буржуазнитѣ парламенти съ цѣль за развитие на революционната класова борба?* Този въпросъ, както споменахме, логически съвсѣмъ не е свързанъ съ първия въпросъ. На дѣло човѣкъ може да се стреми да унищожи дадената

организация, като влѣзе въ нея, за да я „използува“. Това се разбира отъ нашитѣ класови врагове, когато тѣ използуватъ официалната социалдемократическа партия, синдикатитѣ и др. за тѣхнитѣ цѣли. Да вземемъ слѣдния примѣръ. Рускитѣ комунисти, болшевикитѣ, взеха участие въ избора за Учрѣдителното събрание. Тѣ засѣдаваха въ залата му. Но тѣ отидоха тамъ, за да разтурятъ това Учрѣдително събрание въ 24 часа и напълно да осжществятъ Съвѣтската власть. Партията на болшевикитѣ имаше депутати и въ царската държавна Дума. „Призна“ ли тя тогава Думата като съвършена или, наймалко, поносима форма на държавно управление? Би било лудость да се приеме това. Тя прати своитѣ прѣдставители тамъ, за да открие и отъ това мѣсто походъ противъ апарата на царската власть и да допринесе за унищожението на сжщата Дума. Не напразно царското правителство осжди болшевишкитѣ „парламентарни дѣйци“, за висша измѣна на каторга. Болшевишкитѣ водители, използувайки, макаръ отъ врѣме на врѣме своята „неприкосновеность“, вършеха и нелегална работа, като сплотиха маситѣ за щурмъ срѣщу капитализма. Но такава „парламентарна“ дѣйность е наблюдавана не само въ Русия. Вземете Германия и дѣйностьта на *Либкнехта*. Убитиятъ другарь бѣ образецъ на революционеръ. Имаше ли нѣщо нереволюционно въ това, че той отъ трибуната на проклетия пруски Лантагъ зовѣше войницитѣ за възстание противъ този Лантагъ? Напротивъ, и тукъ виждаме пълната допустимость и полезность на използуването на парламента. Ако Либкнехтъ не бѣше депутатъ, той никога не би извършилъ такова дѣло, — неговитѣ рѣчи не биха имали такъвъ отзвукъ. Примѣрътъ на шведскитѣ комунисти съ работата имъ въ парламента потвърждава сжщото. Въ Щвеция др. *Хьоглундъ* играеше и играе сжщата роля, като Либкнехтъ въ Германия. Използувайки депутатското си мѣсто, той помагаше за унищожението на буржуазната парламентарна система. Никой въ Швеция не е извършилъ за дѣлото на революцията и борбата противъ войнате толкова, колкото нашия другарь. **Въ България виждаме сжщото. Българскитѣ комунисти използуваха съ успѣхъ парламентарната трибуна за революционни цѣли. Прѣзъ послѣднитѣ избори тѣ получиха 47 депутатски мѣста. Другаритѣ Благоевъ, Кирковъ, Коларовъ и др. водители на Българската Комунистическа Партия умѣятъ да използуватъ парламентарната трибуна, за да служатъ на дѣлото на пролетарската революция.** (Черн. б. на ред.). Такава „парламентарна работа“ изисква особена смѣлость и особенъ революционенъ духъ. Тукъ хората стоятъ на особено опасенъ постъ; тѣ поставятъ на неприятеля мини, когато се намиратъ въ неговия лагеръ; тѣ отиватъ въ парламента, за да вематъ тая машина въ ржцѣтѣ си и помогнатъ на маситѣ, намиращи се задъ стѣнитѣ на парламента, при хвърлянето на сжщия въ въздуха.

Сме ли ние за задържането на буржуазнитѣ „демократически“ парламенти, като форма на държавно управление?

— *Не, въ никой случай!* Ние сме за Съвѣтитѣ!

Но, сме ли ние за използуването на тѣзи парламенти за нашата комунистическа работа дотогава, докогато още нѣмаме сила да катурнемъ парламента?

Да, ние сме за, прѣдвидъ на редица условия!

Ние знаемъ много добрѣ, че въ Франция, Америка и Англия нѣма още такива парламентарни дѣйци изъ срѣдата на работницитѣ! Тамъ досега наблюдавахме картина на измѣнничество въ парламента. Но това не е аргументъ за неправилностьта на оная тактика, която държимъ за права. И то за това, че тамъ нѣма революционна партия на пролетариата отъ рода на болшевикитѣ и германскитѣ спартакисти. Ако такава партия имаше, всичко това можеше да бжде съвсѣмъ другояче. Особено необходимо е, щото: 1. Главната тежесть на борбата да лежи извънъ парламента (стачки, възстания и др. акции на масовата борба); 2. Акциитѣ въ парламента да сж свързани съ тази борба; 3. Депутатитѣ трѣбва да вършатъ и нелегални борби; 4. Тѣ да дѣйствуватъ по поржчение на Централния Комитетъ като му се подчиняватъ; 5. Въ своитѣ дѣйствия да не спазватъ парламентарнитѣ форми (да не се страхуватъ отъ прѣки сблъсквания съ буржуазното мнозинство, да говорятъ задъ него и т. н.). Дали трѣбва да се вземе участие въ изборната кампания въ даденъ моментъ, зависи отъ цѣла редица конкретни условия, които въ всѣка страна, въ всѣки даденъ моментъ трѣбва специално да се обсждятъ. Рускитѣ болшевики прѣзъ 1906 год. бѣха за бойкота на изборитѣ за първата държавна Дума. И точно сжщитѣ бѣха за вземане участие въ изборитѣ за втората държавна Дума, когато се видѣ, че буржуазно-аграрната власть въ Русия ще господствува още въ течение на извѣстно число години. Прѣди изборитѣ за германското Учрѣдително събрание прѣзъ 1918 г., часть отъ спартакиститѣ (Либкнехтъ, Роза Люксембургъ, Мерингъ, д-ръ Левинъ и др. — б. пр.) бѣ за участие въ изборитѣ, а другата часть (Левине, Ото Рюле, синдикалистическитѣ елементи и др. — б. пр.) противъ. Но Комунистическата Партия остана единна.

Ние по принципъ не можемъ да се откажемъ отъ използуването на парламентаризма. Руската Болшевишка Партия заяви прѣзъ пролѣтьта на 1918 г. въ своя VII конгресъ, когато тя бѣ вече на власть, въ една специална резолюция, че рускитѣ комунисти, въ случай, че буржуазната демокрация въ Русия, поради особено стечение на обстоятелствата, още веднъжъ вземе връхъ, ще бждатъ принудени *да се повърнатъ* къмъ използуването на буржуазния парламентаризмъ. И въ това направление трѣбва да се остави извѣстна свобода на дѣйствие.

Това, върху което ние желаемъ особено да наблѣгнемъ, е слѣдното: правилното разрѣшение на въпроса става при всички обстоятелства извънъ парламента, на улицата. Ясно е вече, че стачката и възстанието сж единственнитѣ методи на *рѣшаващата* борба между труда и капитала. Ето защо, главнитѣ стремежи на другаритѣ въ работата имъ за мобилизацията на маситѣ, трѣбва да се състои въ слѣдното: основаване на партия; образуване на собствени групи

въ синдикатитѣ и тѣхното завладѣване; организация на Съвѣти въ течение на борбата; ржководство на масовата борба; агитация за революцията между маситѣ, — всичко това на първо мѣсто; парламентарната акция и участието въ изборната кампания трѣбва да бжде само като едно *помощно срѣдство* при тая работа — *не повече*. Ако това е така, — а то безсъмнѣно е така, — тогава отъ само себе си се разбира, че безполезно е разцѣплението на части, които само по тоя въпросъ, сега второстепененъ, сж на различни мнѣния. Практиката на проституирането въ парламента бѣ толкова отвратителна, че даже и най-добритѣ другари иматъ прѣдразсждъци по тоя въпросъ. Въ течение на революционната борба тия прѣдразсждъци трѣбва да се прѣодолѣятъ. Ето защо, ние се обрѣщаме най-настоятелно къмъ всички групи и организации, които дѣйствително водятъ борба за Съвѣтитѣ, и ги подканваме къмъ най-тѣсно сплотяване, даже въпрѣки разногласията по тоя въпросъ. Всички, които сж за Съвѣтитѣ и пролетарската диктатура, нека се обединятъ и образуватъ единна Комунистическа Партия!

Съ комунистически поздравъ,
прѣдседатель на Изпълнителнии Комитетъ на Комунистич. Интернационалъ:

Г. Зиновиевъ.

5 септември 1919 година.

Извѣстията на Лансбъри изъ Москва.

I.

Русия въ вжтрѣшенъ миръ: тя желае да бжде въ приятелски сношения съ всички.

Болшевикитѣ разчитатъ на „безкръвния фронтъ".

Печатимъ слѣдното извѣстие отъ първостепенна важность на Джорджъ Лансбъри, изъ Москва, прѣдадено по безжичния телеграфъ въ недѣля 8 т. м.

Тукъ пристигнахъ днесъ. Всички черкви сж отворени и народътъ влиза, излиза. Великолѣпниятъ храмъ въ Кремль се посѣщава както и въ по-раншнитѣ врѣмена. Всички народни класи сж на улицитѣ. Всички страдатъ отъ гладъ, студъ и болести, дължими изцѣло на гражданската война, подпомагана отъ външно злато и оржжие.

Цѣлата нация се нуждае отъ миръ. Организираното работничество въ Британия и Америка трѣбва да осигури на работницитѣ тукъ възможностьта да реорганизиратъ своето общество. Има голѣма надежда, голѣма вѣра и идеализмъ, але всички тукъ желаятъ да знаятъ дали сега Съглашението ще остави Русия свободна да изработи своето собствено спасение.

Всѣки, съ когото говорихъ, би приелъ нашето честно сътрудничество. Чувствуватъ, че ний всички се нуждаемъ единъ отъ другъ. Никога не съмъ срѣщалъ народъ, тъй рѣшенъ да спечели въ борбата си за економическа свобода. Интервюирахъ Чичерина, който ми каза, че рускитѣ кооперативни дружества желаятъ, даже много желаятъ, започването търговскитѣ сношения и сж назначили за свой агентъ Литвинова. Тѣ ще изпратятъ и делегати да дѣйствуватъ съ него. На Русия, каза той, трѣбва да се позволи, сама да опрѣдѣли какво ще купува и какво ще продава. Кооперативнитѣ дружества сж часть отъ конституцията; фактически тѣ сж разпрѣдѣлителни агенции на Съвѣтското правителство. Това значи, че всѣки руски гражданинъ е дефакто членъ на Кооперативното Дружество.

Безкръвенъ фронтъ.

Попитанъ за задачата на непосрѣдственото бждеще, той каза, че рускиятъ народъ при Троцки радостно се оставя да бжде организиранъ, обученъ и дисциплиниранъ, за да отблъсва външнитѣ и вжтрѣшни врагове. Сега той цѣлия ще бжде организиранъ, обученъ и дисциплиниранъ за цѣлитѣ на производството. Най-сериозното дѣло днесъ е да се прѣсъздаде Русия изъ развалинитѣ, причинени отъ непрѣстанната петгодишна война. Това означава голѣмо напрѣжение, грамадни жертви, могжща централна организация и твърда дисциплина. Вчера ний зовѣхме всѣки мжжъ на фронта. Сега призоваваме всѣкиго да дойде и работи — всички на безкръвния фронтъ!

Храната, облѣклото, всичко зависи отъ работата. Безъ храна хората не могатъ да работятъ, но дори и храната не може да бжде доставена безъ транспортъ, а той може да бжде създаденъ само чрѣзъ трудъ. Такава една велика индустриална армия, обемаща всички физически годни, се сформира. Това, обаче, е една прѣходна фаза, водяща къмъ деня, въ който мжже и жени, научени отъ грѣшкитѣ и жертвитѣ на миналото, ще дадатъ свободно и безъ принуда най-добритѣ си услуги за общото благо.

Колкото се отнася до мира съ нашитѣ съсѣди — нѣма ни каква прѣчка отъ тази страна. Всичко що Русия иска отъ своитѣ съсѣди е приятелството. Поляци, украйнци — изобщо всички народи — могатъ да иматъ миръ, ако третиратъ Русия като свободна нация.

Азъ съмъ поразенъ отъ спокойната увѣреность, съ която всички длъжностни лица гледатъ на бждещето. Тази именно тѣхна увѣреность привързва маситѣ къмъ тѣхъ. Има страдания, даже изобилно, но сценитѣ вънъ отъ гарата дѣто азъ пристигнахъ, сж подобни на тѣзи, що можеха да бждатъ видѣни на коя и да е отъ Лондонскитѣ или провинциални гари прѣди войната. Сума народъ, момчета и мжже, чакатъ да ви прѣнесатъ багажа съ шейна или дрошки и да ви отведатъ дома. Народътъ е зле облѣченъ, но гледа забѣлѣжително добрѣ на своитѣ лишения; но неоспоримъ фактъ е, че блокадата и гражданската война развързаха болеститѣ и създадоха нужди отъ всички видове. И тѣзи милиони човѣшки сжщества искатъ само да бждатъ оставени да живѣятъ.

Апелътъ къмъ премиеръ-министра.

Сериозно моля Правителството, специално Г-нъ Ллойдъ Джорджъ, да постжпи истинно английски и да подаде ржка на другарство на този великъ народъ който се бори слѣдъ години мжки и загуби. Азъ карамъ сжщо Хендерсона Смилли, Томаса, Макдоналда и Сноудена да се обединятъ всички и съ властитѣ да извършатъ примиряването на двѣтѣ нации.

Азъ съмъ тъй свободенъ и сигуренъ изъ улицитѣ тукъ и въ Петроградъ както и въ Лондонъ; наистина — даже повече. Истинската религия е непокжтната; истинскиятъ бракъ е като никога святъ. Черквитѣ сж реставрирани на обществени разноски. Тукъ нѣма нищо, което да е по-лошо, отколкото въ другитѣ столици; обаче, има много, твърдѣ много, което е по-добро.

Джорджъ Лансбъри

(Дейли Хералдъ, 10.II.920).

II.

Жертви за съвѣтитѣ.

(По безжичния телеграфъ)

Москва. Петъкъ. Азъ видѣхъ Мелнишански, секретаря на руситѣ тредюниони. Той е живѣлъ въ Америка и се върна въ Русия съ Троцки слѣдъ първата революция. Намѣрихъ го ентусиастъ на новия социаленъ редъ.

Тредюнионското движение въ Русия, подобно на кооперативнитѣ дружества, е една недѣлима часть отъ съвѣтската организация. Сжществува въ дѣйствителность единъ съюзъ съ много секции, много подобни на нашитѣ индустриални съюзи. Тѣхната функция е да организиратъ намирането и разпрѣдѣлението на работата и да контролиратъ организацията на работилницитѣ (помагани въ това отъ технически експерти). Тѣ иматъ сжщо прѣобладаващъ гласъ и въ Департамента на Труда, който е отговоренъ за мѣркитѣ противъ безработицата.

Работниятъ день.

Принудени до крайното скжсяване на труда, дължимо изцѣло на войната, съвѣтитѣ отложиха възнамѣряваното отъ тѣхъ намаление на работния день. Свръхъ-врѣмето е прието драговолно и училищната възрасть въ извѣстни случаи е била понижена до 14 год. Членоветѣ на комунистическата партия прѣдъ видъ вълиющата нужда отъ храна, гориво и др. пожелаха да работятъ въ сжбота сл. пладне и въ недѣля, който день напослѣдъкъ бѣ декретиранъ като националенъ праздникъ! Този родъ нѣща съставляватъ отличителната черта на реалната „диктатура" на работницитѣ. И това сж стотицитѣ и хиляди комунисти, които въ мирни занятия и борба въодушевляваха маситѣ и ги водѣха къмъ побѣди.

Мелнишански ми каза, че въ Русия трудътъ никога не може да бжде милитаризиранъ. Самитѣ войници отъ армията, когато биткитѣ се прѣкратяваха за извѣстно врѣме, разсжждаваха, че демобилизация е невъзможна, додѣто мирътъ не бжде подписанъ по всички фронтове и искаха прѣзъ това врѣме да бждатъ организирани въ една индустриална армия. Както войницитѣ въ войсковитѣ части сж членове на своитѣ тредюниони, тъй прѣдставители на тѣзи тѣхни тредюниони сж съ тѣхъ въ индустриалната армия. Този методъ е радостно възприетъ, като единствения начинъ за реставрацията на Русия.

Послѣ, Мелнишански ми каза, че когато настане общъ миръ, не ще има редовна войска въ Русия. Нейнитѣ войници ще се биятъ само за защитата й. Ще сжществува, обаче, една териториална милиция, обучавана не въ казарми, но у дома.

Тукъ ще има голѣма трудова конференция прѣзъ априлъ и азъ пакъ повтарямъ, че прѣдставителитѣ на английския трудъ ще бждатъ приети съ ентусиазъмъ.

Пжтьтъ за тукъ е сега отворенъ прѣзъ Естония.

Нашитѣ другари нѣма какво да криятъ. Тѣ разбиратъ своитѣ грѣшки и признаватъ, когато сж грѣшили. По сжщитѣ бѣлѣзи тѣхнитѣ приятели въ чужбина, виждайки тѣхнитѣ несполуки, ще разбератъ, че Русия е била въ вжтрѣшна и външна война въ продължение на 5½ години.

Болести, гладъ и страдания сж понесени въ единъ размѣръ, несравнимъ съ нищо. Липсваха всѣкакви анестезични срѣдства (медицински операционни упойвателни срѣдства), всѣкакви медикаменти, нѣмаше никакъвъ червенъ кръстъ — и при всичко това духътъ на народа пакъ не е сломенъ.

(Дейли Хералдъ, 15.II. 1920).

Генералъ Гафъ за Русия.

Невѣроятната глупость на Британскитѣ пратеници

Въ единъ забѣлѣжителенъ адресъ къмъ Оксфордския Университетски Работнически Клубъ, генералъ Гафъ казалъ прѣдъ една група слушатели, какво мисли относно положението въ Русия. Британската политика, казалъ той, е обладана отъ единъ безуменъ страхъ прѣдъ болшевизма.

Генералътъ каза, че е билъ въ южна Русия, а сжщо че е билъ началникъ на Британската и Съюзна мисии въ Балтийскитѣ държави, тъй че той е въ положение да знае фактитѣ. Заключението му е, че Бѣлитѣ въ Ю. Русия бѣха безнадеждно неефикасни. Червенитѣ напротивъ бѣха крайно дѣеспособни, тѣ имаха здраво схващане на нѣщата и видимо бѣ, че имаха изобилно морална енергия (духовна сила). Такова бѣше и мнѣнието на Генералъ Гафъ за положението.

Колкото се отнася до граничнитѣ държави, тѣ съвсѣмъ не обичаха Русия. Но тѣ имаха много по-силно подозрѣние въ Бѣлитѣ отколкото въ другитѣ, а това се основаваше на опита. Нашата политика бѣше да подържаме граничнитѣ държави въ независимостьта, а сжщо и Бѣлитѣ, които бѣха тѣхни противници. Нашитѣ агенти и генерали трѣбваше да опитватъ и прокарватъ тази политика на конфликти и конфузии. Тѣ трѣбваше да ѣздятъ въ едно и сжщо врѣме два коня въ различни посоки.

Много избивания станаха въ Русия, защото изглежда, че Руситѣ се убиватъ лесно и безгрижно. Стариятъ режимъ ги бѣше свикналъ съ това. Единъ царски генералъ прѣзъ врѣме на войната бѣше плѣнилъ 9,000 турци и ги изпрати въ единъ малъкъ, напълно безводенъ островъ, въ Каспийско море. Една мизерно-недостатъчна дажба имъ бѣше доставяна чрѣзъ 2 парахода, които ги посѣщаваха еднъжъ на седмицата. Резултатътъ отъ това бѣ измирането на хиляди. Но всѣкждѣ, кждѣто Съвѣтското управление имаше властьта, то поддържаше закона, реда и мира. Ако има нѣщо сигурно, то е, че имаше твърдѣ много законнось и редъ подъ неговото управление.

Жени пропагандистки.

Рускитѣ жени бѣха единъ отъ главнитѣ инструменти на Бѣлата пропаганда. Тѣ не бѣха съвѣстни, вѣрваха всичко и повтаряха всичко. Ако обръщахме внимание на тѣхното дрънкане, то можехме да доведемъ двѣтѣ велики сили Британия и Русия до стълкновение. Много отъ тѣзи жени бѣха разпуснати, търсѣха удоволствията, нищо не четѣха, нѣмаха никаква идея за свобода и прогресъ и говорѣха необикновено глупаво. Въ Таймсъ имаше една специална статия за Юденича, който командваше натиска срѣщу Петроградъ. Той бѣ описанъ, като много високъ, красивъ мжжъ съ блѣскави очи — роденъ за водачъ на хората. А въ дѣйствителностьта той бѣше доста старъ, нисъкъ и дебелъ. Всичко това бѣше типична бѣла пропаганда.

Продължавайки, Генералъ Гафъ каза, че билъ чулъ единъ младъ русинъ на около 28 г. да говори прѣди 2—3 дни прѣдъ едно общество отъ дами и други (въ Англия), че англичанитѣ трѣбва да се биятъ за да възстановятъ Бѣлитѣ обратно. Той (генералътъ) се е билъ вече 4 години и смѣта, че това му е достатъчно. Той не вижда защо нашитѣ хора трѣба да продължаватъ да се биятъ, когато този младъ човѣкъ и други подобни нему сж се настанили въ Англия и само приказватъ за нуждата отъ английска помощь и вмѣшателство. Фактъ е, че руският народъ несъмнѣно прѣдпочита червенитѣ прѣдъ бѣлитѣ. Невъзможно е, щото една малка часть да владѣе цѣла Русия, противъ волята й.

Въ Русия бѣха изпратени чиновници и офицери, безъ каквито да е способности да сждятъ за политическитѣ събития. Тѣ даже нѣмаха способностьта да разбиратъ проститѣ факти. Единъ генералъ, слѣдъ завръщането си, деклариралъ въ Лондонъ, че болшевикитѣ сж почти на издъхване, а въ това врѣме, когато той е говорилъ

гьй, Деникинъ бързаше къмъ кораба за да се спаси. Чърчилъ бъше пъленъ съ оптимизъмъ относно неговитѣ планове, както винаги. И като резултатъ отъ това той си спечели ненавистьта и презрението на двѣтѣ страни въ днешна Русия.

Г-нъ Ллойдъ Джорджъ съ неговата Принкипска политика бѣше правъ. Но какво трѣбваше да помислимъ ние за неговото държавничество, честность и куражъ? Политиката бѣше права, но цѣли мѣсеци тя бѣ водена точно наопъки на това, което искаше първиятъ министръ. Нѣкна длъжность бѣше да му обяснятъ, че е необходимъ миръ и че той ще получи гласове, ако направи миръ. Изглежда, че това е билъ единственниятъ аргументъ, който му е билъ нуженъ. Ние трѣбва да откриемъ цѣлата истина и да отидемъ при руситѣ съ хлѣбъ и машини въ рѫцѣ.

(Дейли Хералдъ 14.II.920).

Готви се нова атака срѣщу Русия.

Защо не е унищожена германската армия.

Берлинъ, 14 февруари. Кризата по германскитѣ виновници за войната, повидимому, не е засегнала зловѣщитѣ намѣрения на западно европейскитѣ капитали за една интернационална военна акция, насочена срѣщу Съвѣтска Русия.

Доколкото това се отнася до Англия, главни участници въ интригата сѫ Чърчилъ и германскиятъ канцлеръ Носке. Тукъ се вѣрва, че Британското военно министерство ще даде да се разбере, какво английското правителство не ще настоява върху немедленото изпълнение клаузата отъ Версаилския договоръ относно намалението на германската армия на 100,000 души. Съгласно съ договора, това намаление трѣбваше да стане на 1 мартъ, но отлагането му ще даде на Носке възможность да продължи дѣлото на образуване една огромна наемна бѣлогвардейска армия отъ милионъ и половина съ цѣль да запази капитализма въ Европа. Расте и броя на признацитѣ, отъ които се заключава, че съ настѫпващата пролѣть тази армия не ще се ограничи само въ границитѣ на Централна Европа.

Събиране новобранци.

Извѣстно ни е, че офицеритѣ отъ старата германска армия върнали се отъ Балтика, рекрутиратъ и готвятъ за екипиране въ Германия една армия отъ 100,000 души за закритие на лѣвия флангъ на полицитѣ въ балтийскитѣ области при една голѣма офанзива срѣщу Съвѣтска Русия презъ пролѣтьта. Не само че нѣма никакъвъ признакъ, какво прускиятъ милитаризъмъ ще бѫде обезоржженъ отъ Съглашението, но има всѣко основание да се вѣрва, че едно голѣмо съзаклятие на Носке — Чърчилъ е въ дѣйствие срѣщу Руската революция

Обаче, има симптоми за раздѣленостьта на германскитѣ капиталистически интереси относно руския въпросъ и тѣзи симптоми растатъ напослѣдъкъ. Вслѣдствие на това Германското външно министерство е станало арена на състезание на двѣ воюващи сили въ германския индустриаленъ свѣтъ.

Противни финансови групи.

Едната отъ тѣзи сили се групира около тъй наречения Експортъ-Фербандъ, която е единна групировка отъ метални индустрии и инженерствуващи фирми. Прѣди войната тѣзи фирми се борѣха за руския пазаръ и много малко имъ важи каква форма на управление има Русия, щомъ като тѣ владѣятъ пазаря.

Отъ друга страна, тежкитѣ германски индустрии се обявяватъ противъ сношенията съ Съвѣтска Русия и подържатъ тайни търговски сношения съ тѣзи финансови сили въ съглашенскитѣ страни, които сж готови да включатъ Германия въ новия антиболшевишки нападателенъ съюзъ. Такива грамадни каменовжгленни и желѣзни трѫстове, като Тиселъ, Синзъ и Калиевия синдикатъ днесъ не сж заинтересовани въ експорта на машини. Прѣди войната тѣ експортираха желѣзо, релси и други манифактурни продукти на западъ и бѣха главнитѣ конкуренти на британската манифактура въ британскитѣ колонии и южна Америка. Днесъ тѣ сж коренно промѣнили естеството на търговията си и сж станали експлоататори на минерални богатства. Тѣ сж, слѣдователно, и готови да влѣзатъ въ съгласие съ съглашенския капиталъ и да се откажатъ отъ манифактурната износна търговия въ британскитѣ колонии въ замѣна на правото да експлоатиратъ източницитѣ на сурови материали въ Русия.

(Дейли Хералдъ, 16. II. 920)

Франция.

Комуниститѣ въ френската социалистическа партия сж прѣдложили за конгреса въ Страсбургъ слѣдната резолюция по

международното положение.

Социалистическата партия взема актъ отъ прогресивното разтлѣние на Втория Интернационалъ, отъ неговото безсилие да даде отново сила и животъ на социализма и да съгласува дѣйствията на всесвѣтския пролетариатъ, както и невъзможностьта, въ която се намира да играе занапрѣдъ ролята, която му се бѣше паднала. Тя рѣшава да скжса съ неговото бюро и да не участвува въ бждеще на никакво събрание на Втория Интернационалъ.

Разглеждайки общото положение на интернационалния социализмъ, принципитѣ, приети както въ събранията, станали въ Москва и различнитѣ партии и фракции на Третия Интернационалъ, тъй и отъ тѣзи, които скжсаха въ Втория, безъ при това да се присъединятъ къмъ Третия, и слѣдъ като изучи различнитѣ прѣдложения, визи-

ращи не да се произведе обединение на двата интернационала, но да се прѣгрупиратъ революционнитѣ сили, социалистическата партия декларира, че едно такова прѣгрупирване може да се произведе само около създадения вече организмъ.

Тя рѣшава прочее, да се присъедини къмъ Третия Интернационалъ, неговитѣ принципи и неговата акция, опрѣдѣлени както слѣдва:

I. Въ настоящия моментъ задачата на пролетариата е незабавно туряне ржка на властьта на капиталистическата държава и замѣстването й съ единъ пролетарски управителенъ апаратъ.

II. Типъ на пролетарска държава трѣбва да бжде не фалшивата буржуазна демокрация, не парламентаризма, но самоуправлението на маситѣ посрѣдствомъ тѣхнитѣ изборни органи; не капиталистична бюрокрация, но административни органи, създадени отъ самитѣ маси, чрѣзъ тѣхното реално съучастничество въ администрацията и въ строителното социалистическо дѣло. Конкретната форма е Съвѣтската власть, или подобни организации.

III. Диктатурата на пролетариата трѣбва да бжде лоста на незабавната експроприация на капитала и унищожаване правото на частната собственость; на въвеждане задължителната работа; на социализацията на срѣдствата за производство и размѣна: земя, индустрия, мини, транспортни срѣдства, да бждатъ подъ прѣкото управление на селенитѣ, работницитѣ, миньоритѣ, желѣзничаритѣ и моряцитѣ.

IV. Главниятъ методъ за борба се състои въ масовитѣ акции на пролетариата, който може да стигне, въ зависимость отъ упорството на противника, и до въоржженъ конфликтъ съ властитѣ на капиталистическата държава.

Вслѣдствие на това рѣшение, партията ще бжде прѣдставлявана на конференцията на западнитѣ партии, стжпвайки на становището на Третия Интернационалъ, чиято организация бѣ повѣрена на Италиянската Социалистическа партия и, главниятъ обективъ на която е създаването на едно западно бюро на Третия Интернационалъ, аналогично на това образувано въ скандинавскитѣ страни; най-сетнѣ, да прѣодолѣе трудноститѣ, създавани отъ буржуазнитѣ правителства и даде едно органическо сжществувание на Третия Интернационалъ.

Единъ апелъ,

отправенъ отъ група френски комунисти къмъ френскитѣ работници

„Въ прѣдвиждане на Страсбургския конгресъ, подписалитѣ социалисти апелиратъ къмъ борящитѣ се къмъ секцинитѣ, къмъ федерацинитѣ на партията и ги приканватъ да се обединятъ въ програмата, акцията и организацията на Комунистическия Интернационалъ".

„Тѣ констатиратъ изчезването на Втория Интернационалъ и фалита на неговата политика, фалита на неговото минало *), фалита на неговитѣ реформаторски способности, слаби и лицемѣрни, прѣдъ капиталистичния екстремизъмъ.

„Всичко що е здраво въ интернационалния социализъмъ се отрича отъ тази загиваща организация и нейнитѣ най-компрометирани елементи, изоставени сами, не смѣятъ дори да се срѣщнатъ въ конгреса".

„Третиятъ Интернационалъ обединява всички социалисти революционери въ свѣта. Той отрича всѣки социализъмъ на минали или бѫдещи войни, подържа революционната неотстѫпчивость и учрѣдяването диктатурата на пролетариата посрѣдствомъ режима на работническитѣ съвѣти, като замѣстватъ фалшивата буржуазна парламентарна демокрация. Само чрѣзъ този режимъ може да възтържествува революцията, да се организира производството за въ полза на производителитѣ и да се създаде Комунизма".

„Врѣмето за колебанията е минало и социалната война, ангажирана навсѣкждѣ, изисква стойкость въ доктрината, чисто и сърдечно приставена къмъ революционната акция, къмъ акцията на маситѣ, подъ всички нейни форми, отъ изборна агитация до революционно дѣйствие, споредъ обстоятелствата".

„Партията трѣбва да изключи тѣзи, които отъ дълго врѣме сѫ отказвали революцията, интернационала, всичко що съставлява нашата причина да се боримъ и побѣдимъ и да не търпи повече едно вжтрѣшно прѣдателство, по-лошо, отколкото една чиста измѣна. Тя трѣбва да се присъедини незабавно къмъ Третия Интернационалъ и да съдѣйствува за реализирането проекта на Италианската социалистическа партия, да федерира западноевропейскитѣ социалистически организации, пристанали къмъ Комунистическия Интернационалъ, за да засили социалистическата и революционна акция".

Оскаръ Блокъ, Антонио Коенъ, Фаргю, Жанъ Ермитъ, Реймонъ, Льофевръ, Ф. Лорио, Викторъ Мерикъ, Люкъ Мерига, Ферд. Морель, Жоржъ Риошъ, Ш. Рапопоръ, Рене Рейно, Борисъ Суваринъ, Робертъ Галъ, Трейнтъ, Вайанъ-Кутюрие

(Юманите. 7 II. 920 г.)

Изпълненитѣ германски задължения къмъ Съглашението.

Едно безжично извѣстие изъ Берлинъ гласи, че германскиятъ министръ на Външнитѣ работи, г. Мюлеръ, въ едно интервю съ берлинския прѣдставитель на „Чикаго Трибюнъ" е протестиралъ противъ

*) Прѣзъ войната.

многократното твърдение на съглашенската преса, че Германия не желае да изпълни условията на мирния договоръ. Министрътъ твърди, че ни въ Германия, ни кждѣ да е другадѣ иматъ понятие, какви страшни задължения вече изпълни Германия, съгласно съ договоритѣ за примирие и миръ.

Споредъ официалнитѣ прѣсмѣтания, сж прѣдадени слѣднитѣ цѣнности:

	златни марки
Саарскитѣ мини	1,000,000,000
Прѣдприятия ликвидирани въ чужбина	12,000.000,000
Държавни имущества въ прѣдаденитѣ земи	6,600,000,000
Търговската флота	8,250,000,000
Вжглища	240,000,000
Машини	150,000,000
Ж.-пжтенъ материалъ	750,000,000
Жици и кабелъ	66,000,000
Държавни и военни материали изоставени	7,000,000,000
Разноски по външната окупация	666,000,000
Прѣдаденъ добитъкъ	390,000,000
Бой	200,000,000
Отстжпени права на германскитѣ съюзници	7,000,000,000
Всичко	44,978,000,000

(Манчестеръ Гвардиянъ)

Чехски бунтъ.

Отказътъ на чехитѣ да се биятъ срѣщу словацитѣ.

Виена, 9 февр. Единъ влакъ съ чешки войски, които сж били изпратени отъ Прага да потушатъ недоволството между словацитѣ, отказали да отидатъ по-далечъ отъ Брюнъ. Тамъ тѣ казали на офицеритѣ си: „Ако искате война, наемете други солдати да вършатъ вашето мръсно дѣло".

Когато хората поискали незабавно връщане въ Прага, офицеритѣ ги заплашили съ стрѣлба, и въ настжпилата слѣдъ това суматоха нѣколцина офицери и войници били ранени. Войскитѣ, обаче, били веднага върнати назадъ въ Прага.

(Манчестеръ Гвардиянъ).

Комунистътъ Кююзиненъ

убитъ отъ бѣлата гвардия.

Стокхолмъ, 18 февр. Органътъ на финландското правителство въ Хелсингфорсъ известява, че социалдемократическиятъ лидеръ

О. В. Кююзиненъ, арестуванъ напослѣдъкъ, е билъ убитъ, когато се е опитвалъ да избѣга.

Този опитъ за избѣгване е една чиста измислица и всесвѣтскиятъ пролетариатъ трѣбва да протестира противъ това прѣдумишлено убийство на бѣлата гвардия.

Кююзиненъ бѣше единъ отъ основателитѣ на финландската комунистическа партия и бѣше единъ отъ най забѣлѣжителнитѣ хора на работническата класа въ Финландия. Той взе участие въ основаването на Третия Интернационалъ.

Локаутъ въ Швеция.

Отъ Стокхолмъ съобщаватъ:

Въ края на януари се дойде до голѣмъ конфликтъ въ металната индустрия. Послѣдната сесия на парламента узакони 8-часовия максималенъ работенъ день. Работодателитѣ отказаха да увеличатъ заплатата на часъ, съобразно намалението на работния день и саботираха реформата. За да извоюватъ изпълнението на справедливото си искане, нѣкои работнически групи отъ металната индустрия обявиха стачка. Но на това експлоататоритѣ отговориха съ локаутъ. Отъ 2 февруари насамъ сж изхвърлени 80,000 металоработници изъ 350 фабрики и 80 заведения за прѣработване на руда. Отъ различни страни на работничеството все по-настоятелно се искаше, щото съответнитѣ професионални организации (Генералната комисия на синдикатитѣ) да отговори съ генерална стачка. Съставътъ, обаче, на най-висшето ржководство на синдикалното движение е такъвъ, че осжществяването на нѣкаква дѣйствителна акция изглежда твърдѣ съмнително.

(Роте Фане. 18.II 920).